

povinnosti ke zhodnocení, uvedl jen v souvislosti s touto otázkou příslušnosti. Ze žaloby i z exekučního titulu je patrné, že k opodstatnění příslušnosti říšskoněmeckého soudu dovoláváno se bylo sudiště majetku ve smyslu, jak je stanoveno v § 99 j. n., a že majetek povinné strany, tehdy žalované, měl spočívat v regresním nároku, který by jí snad příslušel proti nynější vlastníci nemovitosti, Kateřině W-ové. Rekursní soud správně a v souhlase s judikaturou nejvyššího soudu vyložil, že takový nárok zakládající se jedinečně na judikatuře německých soudů nemůže ještě býti považován za majetkovou hodnotu ve smyslu § 99 j. n. a stačí poukázati dovolací rekurentku k příslušným důvodům napadených usnesení. Nejde-li však o majetkovou hodnotu, nemůže býti řeči ani o jejím postoupení a na věci nic by se nezměnilo, kdyby povinná strana, ať již z jakýchkoli důvodů, onen neexistující nárok byla snad postoupila vymáhající věřitelce; tím by se neexistující nárok nestal existentním a nebyla tím ovšem ani prokázána existence nároku, jak mylně má za to dovolací rekurentka. S tohoto hlediska nesejde na tom, zda snad říšskoněmecký soud regresní nárok uznal čili nic, a že vyřknul, že k postupu žalovanými tvrzenému nedošlo. Protože pak již z exekučního návrhu a spisů k němu připojených je zřejmé, že onen důvod příslušnosti, jehož se dovolávaly žaloba i exekuční titul a jenž odpovídá zdejšímu § 99 j. n., není opodstatněn, mohl o přípustnosti exekuce rozhodnouti soud rekursní, aniž bylo třeba prováděti ještě další řízení o odporu proti povolení exekuce. Již z uvedených listin, předložených vymáhající věřitelkou, vychází, že se žalovaní právem bránili proti příslušnosti německého soudu, že však tato jejich oprávněná obrana neměla úspěchu.

Čís. 12743.

Sudiště podle § 88, první odstavec, j. n. platí jen tam, kde dohoda o splnění byla výslovně uzavřena a písemně prokázána, nikoliv tam, kde se místo splnění dovozuje ze zákona a nikoliv ze smlouvy.

Uplatnění nároku na zhodnocení nedoplatku kupní ceny za nemovitost není ani žalobou o zástavní právo (§ 81 j. n.), ani žalobou hypotekární (§ 91 j. n.).

(Rozh. ze dne 30. června 1933, R I 612/33.)

Na základě rozsudku zemského soudu v Berlíně, jímž byl přisouzen zhodnocovací nárok, navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce. Soud prvního stupně exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající strana odůvodňuje příslušnost cizozemského soudu tím, že předkládá mezitímní rozsudek cizozemského soudu, jímž se zabýval námitkou nepřislušnosti vznesenou stranou žalovanou, námitku zamítl a svou příslušnost uznal. Soud, povolující exekuci, není však toho názoru, že jest vázán tímto rozhodnutím cizozemského soudu, nýbrž naopak podle § 80 čís. 1 ex. ř. jest oprávněn zkoumati, zda příslušnost cizího soudu zalo-

žena byla podle některého ustanovení tuzemského zákona. Z předloženého mezitímního rozsudku zemského soudu v Berlíně ze dne 22. ledna 1931 dospěl soud k přesvědčení, že příslušnost cizozemského soudu vyslovená rozsudkem, není založena na žádném z předpisů o příslušnosti platných v tuzemsku. V důvodech svých uvádí cizozemský soud, že ve smlouvě není výslovného ustanovení o místě plnění. Pak nemohl býti tamní soud příslušný, neboť i podle něm. práva (§ 269 obč. zák. německého) platí za místo plnění bydliště dlužníkovy (ten tam však nebydlil) a jiný důvod příslušnosti podle tuzemských zákonů není dán. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Soud rekursní, přezkoumav spisy a napadené usnesení, poukazuje ke správném, zákonu i stavu věci odpovídajícímu odůvodnění napadeného usnesení. S odůvodněním tím soud rekursní souhlasí a vývody stížnosti nejsou s to, by seslabily, tím méně aby vyvrátily správnost odůvodnění toho. K vývodům stížnosti se dodává toto: Požadavku § 80 čís. 1 ex. ř. nebylo vyhověno, ježto tu není žádného z důvodů příslušnosti cizozemského soudu, které by podle obsahu exekučního návrhu a předložených rozsudků v úvahu přijíti mohly. Pokud se stěžovatel odvolává na to, že zemský soud v Berlíně byl příslušným proto, že splniště původní obligace bylo podle § 269 něm. obč. zák. Friedenava jako bydliště tehdejšího dlužníka architekta H-a v době vzniku obligace a že tudíž i pro žalobu na stranu povinnou jakožto osobu, která závazek převzala jako osobní dlužník, jen Friedenava jako místo splniště v úvahu může přicházeti, a že tudíž k projednání žaloby proti straně povinné byl příslušný podle § 29 c. ř. s. zemský soud II. v Berlíně, sluší k tomu poukázati, že místo splnění určené zákonem — § 269 něm. obč. zák. má podobné ustanovení jako § 905 obč. zák. — nestačí k odůvodnění příslušnosti soudu, v jehož obvodu jest zákonné splniště, ježto § 88 prvý odstavec j. n. má na mysli výslovnou dohodu stran o smluveném splništi, při čemž musí tato úmluva býti prokázána listinou. Dohody listinné však tu vůbec nebylo, jak v důvodech mezitímního rozsudku zemského soudu v Berlíně ze dne 22. ledna 1931 výslovně jest uvedeno. Ježto pak taková listina ani k exekučnímu návrhu nebyla předložena, nebylo lze k důvodu příslušnosti opřenému o § 88 prvý odstavec j. n. přihlížeti. Ani důvodu příslušnosti podle § 91 j. n. tu není, poněvadž žalobou nedomáhal se žalobce současně ani zástavního práva ani výmazu zástavního práva a vůbec nejde tu o žádnou ze žalob v tomto paragrafu uvedených. Než ani příslušnosti zemského soudu v Berlíně podle § 99 j. n. tu není. V tom směru jest poukázati k tomu, že by byla musila vymáhající strana prokázati, že žalovaný, nynější povinný, měl v době podání žaloby u cizozemského soudu v Německu jmění. V tom směru však vymáhající strana nic ani v exekučním návrhu netvrdila ani z předložených rozsudků zemského soudu v Berlíně nevyplývá, zejména nebylo vymáhající stranou tvrzeno, že povinné straně příslušel proti nynějšímu vlastníku nemovitosti ve Friedenavě nárok postizní a že tento nárok jakožto majetek ve smyslu § 99 j. n. byl v době podání projednávané žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, že soud podle splniště ve smyslu § 88 první odstavec j. n. platí jen tam, kde smlouva o splništi výslovně byla uzavřena a písemně prokázána, že tedy neplatí všeobecně, a to i tam, kde se místo splnění dovozuje jen ze zákona, nikoli ze smlouvy. Protože i podle mezitímního rozhodnutí o příslušnosti německého soudu kupní smlouva, jež měla být základem žalobního nároku a také příslušnosti, nic o splništi smlouvy neobsahuje, právem nižší soudy vyloučily příslušnost podle § 88 první odstavec j. n. Jde o zhodnocovací nárok. Ve zmíněném již mezitímním rozhodnutí o příslušnosti i německý soud uvádí, že prý jde vlastně o nedoplatek kupní ceny. Již z toho je viděti, že se vymáhající věřitel neprávem dovolává zdejších předpisů o příslušnosti, obsažených v §§ 81 a 91 j. n. Uplatnění takového zhodnocovacího nároku není ani žalobou o zástavní právo ani žalobou hypotekární, takže ani tento důvod příslušnosti neobstojí. Není povinností soudu zkoumati, zda byly by zde snad ještě i jiné možné důvody příslušnosti, jichž se ani žalobce ani rozsudek nedovolával, proto se rekursní soud nemusil obíratí příslušností podle § 99 j. n., v kterémž směru dovolací rekurent ovšem proti jeho řešení námitek nečiní.

Čís. 12744.

Nároku vlastníka movitých věcí na jich vydání nebrání, že si žalovaný vydobyl k věcem exekuční zástavní právo.

(Rozh. ze dne 30. června 1933, Rv I 1104/33.)

Proti žalobě, již se domáhal žalobce na žalované vydání movitostí, namítla žalovaná, že si k movitostem vydobyla exekuční zástavní právo. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a uvedl ke konci d ů v o d ů: To, že žalovaná strana nabyla na předmětech soudcovského práva zástavního pro svou pohledávku, nemůže na věci nic měniti, neboť jest tu rozhodnouti jen o tom, komu vlastnický věci náležejí, a to, že žalovaná strana mohla nabyti na nich zabavení v cestě exekuční, svědčí jen o tom, že skutečně jí vlastnický nenáležejí. V odvolání uvedla žalovaná, že jí byla povolena též úschova věcí, jichž vydání se žalobce domáhá. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Mylně odvolatelka tvrdí, že není povinna svršky, které mocí soudcovského zástavního práva a povolené úschovy má v držení, vydati žalobci, neboť přehlíží, že exekuční zástavní právo není o sobě překážkou vydání svršků majiteli a, pokud teprve v odvolání uvádí, že jí povolena byla jejich exekuční úschova, jde o nepřipustnou odvolací novotu, ke které odvolací soud podle § 482 druhý odstavec c. ř. s. vůbec nemůže přihlížeti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.